วารสารวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปลวรรณกรรมนวนิยายกำลังภายในฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง *กระบี่ใจพิสุทธิ์*[1] จากต้นฉบับภาษาจีนเรื่องเหลียนเฉิงเจวี๋ย(连城诀)

An Analytical Study of the Methods Used in Translating the Martial Arts Novel, Liān Chēng Jué (A Deadly Secret)

มาลี วรลัคนากุล
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปลจีน-ไทย
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Journal of Humannities and Social Sciences

[1]บทความนี้ได้นำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติเครือข่ายบัณฑิตศึกษาภาษาไทย ครั้งที่ 1 สู่ทศวรรษใหม่ในบริบท 4.0 : ทิศทางการวิจัยภาษา วรรณกรรม และคติชนวิทยา เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2560 เวลา 16.15 -16.30 น. ณ หอศิลปวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร

Abstract

IIn this article, the researcher studied No Nopparat's translation process in Thai translated version of the Chinese martial arts novel names Liān Chēng Jué (A Deadly Secret) authored by Dr. Louis Chá (Zhá liáng yōng), who writes under the pen name of Jīn Yōng. The researcher also examines the style and translation methods used by No Nopparat, so as to determine similarities and differences between the Chinese text and the Thai text of the novel. Findings are as follows. (1) In translating Liān Chēng Jué (A Deadly Secret), No Nopparat utilized variegated techniques. The researcher found that wording was added, eliminated, and altered. Moreover, instances of literal translation and poetic embellishment were found in examining No Nopparat's endeavor to carry over into Thai the cultural sensibilities inherent in the text translated. In Thai, modifiers follow the nouns or verbs they modify. In Chinese languages, modifiers generally precede the nouns. In translating, No Nopparat (6) transliterated Chinese (Teochew) words into Thai and placed them in brackets. Altering the text was the translation technique most frequently used. The meaning was transferred from Chinese to Thai while the sentential structures of the original version were largely discarded in order to help Thai readers understand the novel better. However, the researcher found that the meaning of the Thai text did not always match the meaning of the original Chinese text. In these cases, Chinese text expressions in translation became very

close in meaning to the translated Thai expressions. In respect to sentential syntax, in translating Chinese simple and compound sentences into Thai, it was found that the translator had no choice but to place modifiers—— adjectives and adverbs after the main parts of speech, nouns and verbs. However, in Chinese languages, the main parts of speech generally precede modifiers. Thus, it is impossible to transfer all Chinese grammatical into the Thai translated version. (2) In attempting to maintain the meaning of the original text, the translator used a variety of literary techniques. Techniques used included similes, personification, and onomatopoeia. (3) In respect to the effects of cultural differences on the language used in the translation, the researcher found that these differences clearly influenced the transfer of meaning from the original Chinese text to the Thai translation. Cultural differences influenced the use of words, phrases, and particular expressions. Moreover, in the translation, Thai sentences were adjusted by particular styles of the translator as he had experience in the traditional genre of martial arts storytelling. In conclusion, the Thai translation is both similar and dissimilar to the original novel, Liān Chēng Jué (A Deadly Secret). Therefore, in the researcher's view, word-for-word translation (literal translation) should be artfully interspersed with free translation. This is the preferable type of translation.

Keywords : The Methods Used in Translating, Martial Arts Novel, A Deadly Secret, Liān Chēng Jué

บ ท คั ด ย่ อ

บทความเรื่องนี้เป็นการศึกษากระบวนการถ่ายทอดการแปลวรรณกรรมนวนิยายกำลังภายในฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง *กระบี่ใจพิสุทธิ์* ของ น.นพรัตน์จากต้นฉบับภาษาจีนเรื่อง เหลียนเฉิงเจวี๋ย (连城诀)ของ ดร.กิมย้ง โดยศึกษาสำนวนภาษาและกลวิธีการแปลของ น.นพรัตน์ เพื่อศึกษาความเหมือนและความต่างของต้นฉบับและฉบับแปล พบว่าการแปลภาษาเรื่อง กระบี่ใจพิสุทธิ์ มีการใช้รูปแบบการแปลที่หลากหลายได้แก่ (1) การเพิ่มคำ ตัดทอน ปรับคำ มีการแปลแบบคำต่อคำ รักษาอรรถรสแบบจีน โดยการแปลในภาษาไทยใช้คำขยายอยู่หลังคำนาม แต่ภาษาจีนมีคำขยายอยู่หน้าคำนาม ใช้วิธีการทับศัพท์ถอดเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋วและใส่วงเล็บข้างท้ายเป็นภาษาไทย มีการใช้วิธีการปรับข้อความมากที่สุด ถ่ายทอดความหมายโดยไม่ยึดโครงสร้างของประโยคจีนเดิม ให้สอดคล้องกับความคิดของคนไทยเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการเสริมอรรถรส พบความบกพร่องทางความหมายไม่ตรงกับข้อความต้นฉบับภาษาบ้าง ด้านการถ่ายทอดสำนวนภาษิตมีลักษณะคล้ายคลึงกับสำนวนไทยเป็นส่วนมาก ส่วนการแปลประโยคภาษาจีน ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม การแปลภาษาไทยส่วนใหญ่จะวางส่วนขยายไว้หลังส่วนหลัก แต่ภาษาจีนจะวางส่วนขยายไว้หน้าส่วนหลักคงไว้ซึ่ง โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นส่วนมาก (2) ด้านกลวิธีทางภาษาได้ใช้กลวิธีที่หลากหลายได้แก่ อุปมา บุคลาธิษฐาน สัทพจน์ ซึ่งมีการแปลความหมายที่สอดคล้องกับต้นฉบับ พบการถ่ายทอดวรรณศิลป์ด้านร้อยกรองและ (3) ความแตกต่างวัฒนธรรมด้านภาษาในการแปล พบว่า ภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของ

ไทยจีนมีอิทธิพลต่อการถ่ายทอดความหมาย อย่างชัดเจน ทั้งในด้านการใช้คำ กลุ่มคำ สำนวน ประโยคด้านวรรณศิลป์ในรูปประโยค ภาษาไทยที่ยึดโครงสร้างภาษาจีนตามลีลานักประพันธ์อันเป็นเอกลักษณ์ของนวนิยายกำลังภายในโดยมีส่วนเหมือนกันและต่างกันกับต้นฉบับเรื่อง เหลียนเฉิงเจวี๋ย（连城诀）ฉะนั้น การใช้วิธีการแปลแบบคำต่อคำผสมผสานร่วมกับการแปลแบบเอาความหมาย เป็นการแปลที่นิยมใช้มากที่สุด

คำสำคัญ : กลวิธีการแปล วรรณกรรมนวนิยายกำลังภายใน กระบี่ใจพิสุทธิ์ เหลียนเฉิงเจวี๋ย

บทนำ

การแปลคือกิจกรรมด้านวาทกรรมที่เป็นกระบวนการรักษาความทัดเทียมของความหมายและรักษาลีลาในการส่งสารต้นฉบับไว้ในภาษาแปลซึ่งต้องอาศัยความรู้ ทักษะในการถ่ายทอดนำเสนอความหมาย ทัศนคติ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ วาทศิลป์ รูปแบบทางภาษา เอกลักษณ์ วัฒนธรรมและโครงสร้างจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง เป็นการนำเอาความหมายจากต้นฉบับออกมาให้ครบถ้วนโดยการเทียบเคียงความหมายเดิมและความหมายแฝงตามวัฒนธรรมของแต่ละภาษา มีการเลือกใช้คำ วลี ประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษา ครบถ้วนตามคุณภาพที่ดีของงานแปลซึ่งผู้แปลจะต้องศึกษาทำความเข้าใจกับต้นฉบับให้ละเอียดถี่ถ้วน และมีทักษะในการเลือกกลวิธีการแปลถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาที่ต้องการให้เที่ยงตรงและสื่อความหมายทั้งความหมายตรงและความหมายแฝงได้สมบูรณ์เหมาะสมสอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของผู้แต่งหรือต้นฉบับมากที่สุด

วัลยา วิวัฒน์ศร (2557 : 108) นิยามการแปลวรรณกรรมว่าคือการถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทภาษาหนึ่งไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรค์ของนักประพันธ์ โดยยังรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาเดิมและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเสมอกัน

ไทยและจีนมีการแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมกันมาช้านาน การแปลวรรณกรรมนวนิยายจีนกำลังภายในเริ่มเข้ามาในปี พ.ศ.2501 และเป็นที่นิยมมากขึ้น เป็นการแปลตามลีลาการประพันธ์และสำนวนของจีน อันมีลักษณะเฉพาะของการแปลนวนิยายจีนในปัจจุบัน (วรรัตน์ พิริยานสรณ์ 2543 : 2) ซึ่งนักแปลที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ "ว.ณ.เมืองลุง" และ "น.นพรัตน์" (ขวัญดี รักพงศ์ 2542 : 186-187)

น.นพรัตน์ได้แปล เรื่อง*เหลียนเฉิงเจวี๋ย*(连城诀)นวนิยายกำลังภายในของ กิมย้ง ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ.2506 เดิมทีใช้ชื่อซู่ซินเจี้ยน (素心剑 แปลว่า กระบี่ใจพิสุทธิ์) ต่อมาผู้เขียนปรับแก้ไขแล้วจึงเปลี่ยนชื่อเป็น 连城诀 น.นพรัตน์แปลเป็นฉบับภาษาไทยใช้ชื่อว่า หลั่งเลือดมังกร ใน ปี พ.ศ. 2531 และพิมพ์เป็นครั้งที่สอง โดยสำนักพิมพ์ดอกหญ้า แต่ได้เปลี่ยนชื่อเป็น กระบี่ใจพิสุทธิ์ จำนวน 1 เล่มจบ ในปี พ.ศ.2536 ผู้วิจัยได้เลือกเล่มนี้ ซึ่งใช้สำนวนแปลเป็นโครงสร้างภาษาจีนอันเป็นที่นิยมของผู้อ่านจำนวนมาก (วัลยา วิวัฒน์ศร 2557 : 279)

บิดาของวินทร์ เลียววาริณ ศิลปินแห่งชาติ ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับนวนิยายเรื่อง กระบี่ใจพิสุทธิ์ไว้ว่า "เป็นนวนิยายที่พูดถึงกันน้อยกว่าเรื่องอื่นๆ ทั้งที่เป็นงานวางพล็อตที่ดีมากเรื่องหนึ่ง ได้อารมณ์สะเทือนใจ" เป็นเรื่องที่สร้างกำลังใจแก่คนหมดหวังท้อใจให้ต่อสู้เพื่อชีวิตที่ดีกว่าได้ *(ใครเคย-อ่านกระบี่ใจพิสุทธิ์ของกิมย้ง,* 2550; A deadly secret, 2016) อิงชีวิตบุคคลจริงซึ่งเป็นคนในตระกูลของเขาเป็นเรื่องราวของตัวเอกอย่างเด็กฮุ้นเป็นหนุ่มใสซื่อ และจริงใจ ที่ถูกใส่ร้าย จนต้องถูกจองจำในคุก และถูกแย่งชิงหญิงที่ตนรักไป ถูกทัณฑ์ทรมาน จนกลายเป็นคนพิการ แต่ ได้พบยอดคนในคุก สุดท้ายหนีออกมาได้ ถูกชาวยุทธตามล่าด้วยเพราะคิดว่าเป็นพวกเดียวกับพรรคมาร สุดท้ายยังมีคนที่รักเขารอให้เขากลับมา เรื่องนี้แฝงไปด้วยปรัชญาชีวิตอันทรงคุณค่า

กระบี่ใจพิสุทธิ์ เป็นนวนิยายกำลังภายในซึ่งประพันธ์โดย ดร.กิมย้ง และแปลโดย น.นพรัตน์ นวนิยายเรื่องนี้เป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่ผู้อ่านชาวไทย และจากการสืบค้นในประเทศไทย ยังไม่พบผู้ศึกษาในลักษณะเป็นงานวิจัย

ประเด็นที่นำมาสู่การศึกษาครั้งนี้คือ บทแปลภาษาไทยเมื่อเทียบกับต้นฉบับภาษาจีนจะมีการใช้ภาษา สำนวนและรูปประโยคที่เหมือนกันหรือต่างกันอย่างไรและเกิดจากสาเหตุใด ตลอดจนมีวัฒนธรรมทางภาษาที่โดดเด่นอย่างไรบ้าง ภายใต้เอกลักษณ์แต่ละชาติ จึงเป็นประเด็นที่น่าศึกษายิ่ง

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบสำนวนภาษาฉบับแปลภาษาไทยกับต้นฉบับภาษาจีน ว่ามีความเหมือนและความต่างอย่างไร และหาสาเหตุที่มาของความเหมือนและความต่างนั้น

2. วิเคราะห์กลวิธีการแปลนวนิยายกำลังภายในฉบับแปลกับต้นฉบับในด้านการใช้คำ ตลอดจนด้านวรรณศิลป์ เพื่อเป็นแนวทางในการบุกเบิกด้านการแปลต่อไป

3. วิเคราะห์แนวทางในการแปลเนื้อหานวนิยายกำลังภายในให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมต้นฉบับ

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การคัดเลือกเอกสารในการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกศึกษาวรรณกรรมนวนิยายเรื่องนี้ เพราะมีเอกลักษณ์หลักคิด จริยธรรมซ่อนอยู่ และสะท้อนให้เห็นแก่นในจิตวิญญาณของมนุษย์ รวมถึง “วิทยายุทธ” ที่สร้างอรรถรสความสนุกเพลิดเพลินกับ

ภาษาแปล (เวณุวัณ ทองลา อ้างถึงในวรรัตน์ พิริยานสรณ์, 2543 : 2) จึงเห็นควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปลของน.นพรัตน์ ผู้เชี่ยวชาญในการแปลนวนิยายกำลังภายใน

2. การทบทวนวรรณกรรม

2.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเรื่องการแปลของนักวิชาการไทยและต่างประเทศ

2.2 ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการถ่ายทอดความหมายเชิงไวยากรณ์ นัยการใช้ภาษาเชิง-วัฒนธรรม นัยการใช้ภาษาเชิงความหมายหลากหลาย นัยการใช้ภาษาเชิงรูปแบบการแปลต่างๆ

2.3 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศจีนทั้งด้านประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจสังคม การเมือง และวัฒนธรรม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 อ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหา อารมณ์ และความสัมพันธ์ของตัวละครในวรรณกรรม

3.2 อ่านเพื่อรวบรวมการใช้ภาษาในระดับคำ วลี ประโยค สำนวน โวหาร

4. การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์จัดแยกการแปลในระดับต่างๆ ตั้งแต่การแปลในระดับคำ และสำนวนวลี ระดับประโยคและนัยทางวัฒนธรรม ดังนี้

4.1 ศึกษาลักษณะการแปล

4.2 ศึกษารูปแบบการแปลต่างๆ

4.3 ศึกษาความเหมือนและความแตกต่างด้านภาษาจากการแปล

ผลการศึกษา

ผู้วิจัยพบความเหมือนและความต่างด้านการถ่ายทอดความหมายระดับคำ ข้อความและระดับประโยค ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. **การถ่ายทอดความหมายในระดับคำ** จากการศึกษาพบว่าการถ่ายทอดความหมายในระดับคำในฉบับแปลภาษาไทย กระบี่ใจพิสุทธิ์ สามารถแบ่งออกเป็นประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้

1.1 **ชื่อเรื่อง** ผู้แปลเลือกใช้ชื่อเรื่องเดิม “素心剑” ซึ่งแยกออกทีละคำ ได้แก่ คำนามว่า “剑” แปลว่า “กระบี่” คำขยายว่า “素” ในที่นี้เป็นคำคุณศัพท์ หมายถึง “สีขาว บริสุทธิ์” คำนาม “心” ก็ใช้ในการขยายคำว่า “กระบี่” แปลว่า “ใจ” ผู้แปลเลือกแปล “素心” ว่า “ใจพิสุทธิ์” มีการใช้คำว่า “พิสุทธิ์” แทน รวมประสมเป็นชื่อ “กระบี่ใจพิสุทธิ์” นามวลี เป็นวิสามานยนาม แปลแบบคำต่อคำ รักษาอรรถรสแบบจีน แต่การแปลเป็นภาษาไทยใช้คำขยายอยู่หลังคำนาม แตกต่างจากภาษาจีนที่มีคำขยายอยู่หน้าคำนาม

1.2 **ชื่อบุคคล** “ชื่อ” เป็นรูปภาษาที่แสดงลักษณะเฉพาะบุคคล เป็นรูปสัญลักษณ์ที่สะท้อนความเป็นตัวตน หรืออัตลักษณ์บางประการของผู้เป็นเจ้าของ เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อและค่านิยมของแต่ละวัฒนธรรมด้วย (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ รุ่งวิมล รุ่งโรจน์สุวรรณ 2556 : 19)

ในเรื่องนี้มีการใช้วิธีทับศัพท์ถอดเสียงอ่านด้วยภาษาแต้จิ๋วตามกลุ่มผู้อ่าน ดังนี้

ต้นฉบับ : 狄云　戚芳　卜垣　万圭　万震山　鲁坤　周圻　孙均 吴坎　冯坦　沈城（15 页）

ฉบับแปล : เต็กฮุ้น เช็กฮวง ปักฮ้วง บ้วนกุย บ้วนจิ้นซัว ลู่คุน จิวคี้ ซุนกึง โง้วคำ ปังทั่ง ซิมเซี้ย

1.3 **ฉายา** ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของนวนิยายจีนกำลังภายในคือการตั้งฉายาให้กับตัวละคร ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตัวละครนั้นๆ ได้แก่ ฉายาที่มาจากวิทยายุทธเฉพาะตัว เช่น “五云手”万震山 (10 页) โห้งวฮุนซิ่ว หัตถ์ห้าเมฆ บ้วนจิ้นซัว ฉายาที่มาจากชื่ออาวุธประจำตัว 血刀恶僧 (160 页) ฮวยตออักเจ็ง (หลวงจีนดาบโลหิต) ส่วนมากใช้การทับศัพท์ถอดเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋วตามด้วยใส่วงเล็บข้างท้ายเป็นภาษาไทยที่แปลแบบคำต่อคำ

1.4 **คำเรียกชื่อเพลงวิทยายุทธ** เป็นเอกลักษณ์ของนวนิยายกำลังภายในซึ่งพบได้ในทุกเรื่อง ดังนี้ 连城诀 (35 页) เลี่ยงเซี้ยก็วก เคล็ดเทียมนคร 唐诗剑法 (23 页) ถั่งซีเกี่ยมฮวบ เพลงกระบี่บทกวีถัง

1.5 **การถ่ายทอดความหมายโดยการเพิ่มคำ การละคำ การปรับคำ**

(1) **การเพิ่มคำ** ภาษาไทยนิยมความสละสลวยคล้องจอง การรู้จักเลือกเอาคำที่คล้องจองมาเรียงต่อกันทำให้เกิดความงามจึงมีคำที่ผนวกเข้ามาในประโยค ซึ่งมาจากหลายสาเหตุดังต่อไปนี้

(1.1) การเพิ่มคำเข้ามาเพื่อให้เสริมความหมายให้มีมิติ เช่น 三间小屋之前 (5 页) หน้าบ้านมุงกระเบื้องเล็กๆ สามหลัง เพิ่ม “มุงกระเบื้อง” เพื่อเสริมบริบทให้มีมิติมากขึ้น

(1.2) การเพิ่มคำที่ทำให้ความหมายในประโยคหรือข้อความไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ตัวอย่าง เช่น 挂灯结彩的气派 (10 页) หมายถึงบรรยากาศที่มีการแขวนโคมประดับสีสัน **ฉบับแปล** : ตกแต่งประดับประดาเป็นพิเศษ เป็นการแปลแบบตีความจากผู้แปล

(2) **การละคำ** เป็นการตัดทอนคำที่ใช้ในการแปลเกิดอิทธิพลต่อความหมายดังต่อไปนี้

(2.1) ละคำแล้วความหมายในบริบทคลาดเคลื่อน เช่น 一席席过来敬酒。(15 页) หมายถึงเข้ามาคารวะสุราทีละโต๊ะๆ **ฉบับแปล** : ล้วนเข้ามาคารวะสุรา ผู้แปลละคำว่า “一席席” แปลว่า "ทีละโต๊ะๆ" ซึ่งเป็นทั้งคำบอกลักษณนามและคำบอกอาการอันเป็นคำที่แสดงให้เห็นภาพตามธรรมเนียมจีน อันเป็นมารยาทของเจ้าภาพในการขอบคุณแขกเหรื่อที่มาร่วมงานเลี้ยง ด้วยการไปคารวะสุราทีละโต๊ะ

(2.2) การละคำที่พบในฉบับแปลภาษาไทยมีจุดประสงค์เพื่อความกะทัดรัดของข้อความตัวอย่าง เช่น “...一生一世受万门弟子的欺侮折辱，…” "... ปล่อยให้ศิษย์ตระกูลบ้วนกดขี่ข่มเหง**ชั่วชีวิต**..." **ฉบับแปล** : "ปล่อยให้ศิษย์ตระกูลบ้วนกดขี่ข่มเหง ..." ละคำว่า **"ชั่วชีวิต"** ถึงแม้มิได้ส่งผลกระทบต่อบริบท แต่ผู้อ่านไม่อาจเข้าถึงอารมณ์ที่ผู้แต่งต้องการสื่อได้

(3) การปรับคำ รูปแบบการปรับคำที่พบในฉบับแปลภาษาไทย มีดังต่อไปนี้

(3.2) การปรับคำเพื่ออิงตามบริบท ตัวอย่าง เช่น

ต้นฉบับ : 你明明满腹诗书，却装作粗鲁不文，咱们同门学艺十几年，谁还不知道谁的底？

คำแปล : แท้จริงท่านเจนจบอักษรศาสตร์ แต่แสร้งเป็นหยาบกระด้างไม่รู้จักหนังสือ พวกเราฝึกวิทยายุทธ์ร่วมสำนักสิบกว่าปี ใครบ้างไม่รู้ตื้นลึกหนาบางของแต่ละคน

ฉบับแปล : ท่านเจนจบอักษรศาสตร์ แต่แสร้งเป็นไม่รู้จักหนังสือ พวกเราฝึกวิทยายุทธ์ร่วมสำนักหลายสิบปี ผู้ใดไม่ล่วงรู้กระจ่าง

"底" หมายถึง ตื้นลึกหนาบาง แต่ผู้แปลเลือกปรับความหมายของคำให้เข้ากับบริบทโดยใช้คำว่า "กระจ่าง" ซึ่งมีความหมายโดยนัยว่า

"รู้ตื้นลึกหนาบาง" เช่นเดียวกัน แล้ว **ยังแปลคำภาษาจีน** 十几年 ผิดอีกด้วย คำนี้มีความหมายว่า "สิบกว่าปี" ไม่ใช่หลายสิบปี

2. **การถ่ายทอดความหมายระดับข้อความ** ดังต่อไปนี้

2.1 **การเพิ่มข้อความ** คือการถ่ายทอดจากต้นฉบับสู่ฉบับแปลที่ไม่อาจเทียบเคียงกันได้ทั้งหมดหรือเทียบเคียงได้บางส่วน ต้องมีการขยายข้อความเป็นวลีเพิ่มขึ้น เพื่อให้เกิดภาพพจน์ มีความชัดเจนสอดคล้องกับความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น ได้แก่

(1) การเพิ่มข้อความเพื่อเพิ่มภาพพจน์แก่ผู้อ่าน

ต้นฉบับ : 这三年来卿卿我我 หมายถึงสามปีนี้ กระชิบรักซึ่งกันและกัน

ฉบับแปล : สามปีนี้แอบอิงออดอ้อน สนิทชิดเชื้อยิ่ง

ผู้แปลเพิ่มภาพพจน์ "ออดอ้อน สนิทชิดเชื้อยิ่ง" เข้ามาเพื่อเสริมจินตนาการให้ผู้อ่าน

(2) การเพิ่มข้อความเข้ามาเพื่ออธิบายประโยคให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น

ต้นฉบับ : . . . 连你师祖都没练成，你师父的玩艺儿又不见得如何高明，. . .

คำแปล : ...แม้แต่ซือโจ้วเจ้ายังฝึกไม่สำเร็จ ซือแป๋ เจ้าฝีไม้ลายมือก็ไม่ได้สูงส่งแต่อย่างไร...

ฉบับแปล : ...แม้แต่ซือโจ้ว *(อาจารย์ของอาจารย์)* เจ้ายังฝึกปรือไม่สำเร็จ ซือแป๋ เจ้าไม่สูงส่ง*ยอดเยี่ยมกระไร...*

ผู้แปลเพิ่มข้อความเข้ามาเพื่ออธิบายและขยายประโยคหลักให้ชัดเจนและเห็นภาพมากขึ้น

(3) การเพิ่มข้อความเพื่อให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตัวละคร เช่น

ต้นฉบับ : 在江湖上吃饭，做没本钱买卖，那也没什么

คำแปล : ประกอบการค้าที่ไม่ต้องมีต้นทุนในยุทธจักร ความจริงไม่นับเป็นอย่างไรได้

ฉบับแปล : ชาวยุทธจักรประกอบการค้าที่ไม่ต้องมีต้นทุน (แผลงเป็นปล้นชิง) ความจริงไม่นับเป็นอย่างไรได้

เพิ่มวลี "ชาวยุทธจักรปล้นชิง" เพื่อให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตัวละครในขณะนั้นว่ามีความรู้สึกต่อสถานการณ์นั้นอย่างไร

2.2 **การละข้อความ** คือกลวิธีการแปลที่ใช้กรณีภาษาต้นฉบับและภาษาแปลแตกต่างกัน การแปลอย่างตรงไปตรงมา ทำให้ภาษาแปลเยิ่นเย้อ ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดอรรถรสจึงต้องทำให้ข้อความสั้นและกะทัดรัดมากขึ้น ตัดส่วนไม่จำเป็นหรือส่วนขยายที่ไม่รบกวนบริบทออกไปแต่ยังคงรักษาความหมายในบริบทเดิมได้ครบถ้วน เช่น

ต้นฉบับ : 我等你气绝好久，死得透了，身子都快僵了，这才施救。

คำแปล : เรารอจนเจ้าสิ้นใจไปนาน ตายอย่างแน่ชัด ร่างใกล้แข็งที่อค่อยดำเนินการช่วยเหลือ

ฉบับแปล : เรารอจนเจ้าสิ้นใจ ร่างใกล้แข็งที่อ ค่อยดำเนินการช่วยเหลือ

ผู้แปลละข้อความ "死得透了" ตายอย่างแน่ชัดออกไปเพราะประโยคหน้ากล่าวถึงสิ้นใจไปแล้ว ประโยคหลังสื่อว่าตายแน่นอน ดังนั้นเพื่อลดความยืดเยื้อ จึงตัด "ตายอย่างแน่ชัด" ออก เพราะประโยคนี้หลักๆ แล้วต้องการจะสื่อว่า "สิ้นใจแล้ว"

2.3 **การปรับข้อความ** เป็นวิธีการถ่ายทอดข้อความโดยการปรับเปลี่ยน ขัดเกลาข้อความใหม่ซึ่งยังคงความหมายเดิม มีปัจจัยจากหลายสาเหตุดังต่อไปนี้

(1) การปรับข้อความให้สอดคล้องกับเงื่อนไขทางสังคมของภาษาต้นฉบับ เป็นการปรับข้อความภาษาไทยให้สอดคล้องกับความคิดของคนไทย โดยไม่ยึดติดในบริบทในภาษาจีน เช่น

ต้นฉบับ : 万戚联姻，百年好合

คำแปล : แซ่บ้วนและแซ่เซ็กร่วมมงคลสมรสเป็นทองแผ่นเดียวกัน สัมพันธ์ไมตรีอยู่ร่วมร้อยปี

ฉบับแปล : แซ่บ้วนและแซ่เซ็กเป็นทองแผ่นเดียวกัน อยู่ร่วมชั่วฟ้าดินสลาย

ต้นฉบับแปลภาษาจีนแปลว่า "ร่วมมงคลสมรสเป็นทองแผ่นเดียวกัน สัมพันธ์ไมตรีอยู่ร่วมร้อยปี" ผู้แปลจึงปรับข้อความใหม่เป็น"เป็นทองแผ่นเดียว อยู่ร่วมชั่วฟ้าดินสลาย" แทน ตามบริบทสังคมไทย

(2) การปรับและแปลข้อความผิด คือการถ่ายทอดความหมายออกมาไม่ตรงกับข้อความต้นฉบับภาษาจีน เช่น

ต้นฉบับ : 师嫂做闺女时有闺女的美貌，...

คำแปล : ซือซ้อ (พี่สะใภ้) ยามเป็นสาวอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน มีความงามของสาวบริสุทธิ์

ฉบับแปล : ซือซ้อ**ตอนเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์** มีความงามพิสุทธิ์ของหญิงสาวบริสุทธิ์

คำว่า "闺女" หมายถึงหญิงสาวที่ยังไม่ได้สมรสออกเรือนไป อยู่ในห้องหอ ฝึกการเย็บปักถักร้อยและเรียนรู้ฝึกฝนอบรมบ่มเพาะคุณสมบัติของกุลสตรีหรือแปลว่าบุตรี มีนัยว่าสาวบริสุทธิ์

ผู้แปลได้ปรับการแปลใช้ความหมายโดยนัยว่า **"หญิงสาวบริสุทธิ์"**

(3) การปรับและแปลข้อความโดยใช้ภาพพจน์และวิธีการทางภาษาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและภาพพจน์ขึ้น ทั้งนี้เป็นการเสริมอรรถรสอีกวิธีหนึ่งเช่น

ต้นฉบับ: “狄师兄，你今日逞强出头，只道我荆州万家门中人人都死光了，是不是？...”

คำแปล : เต็กซือเฮีย(ศิษย์พี่แซ่เต็ก) วันนี้ท่านพยายามออกหน้าอย่างแข็งขัน เข้าใจว่าคนของตระกูลบ้านเมืองเก็งจิวล้วนตายหมดสิ้น ใช่หรือไม่ ...

ฉบับแปล : เต็กซือเฮีย วันนี้ท่านเสนอหน้า เข้าใจว่าคนของตระกูลบ้านล้วนตายหมดสิ้น ใช่หรือไม่...

ผู้แปลปรับข้อความเป็น “วันนี้ท่านเสนอหน้า” เพื่อบ่งบอกให้ผู้อ่านทราบถึงอากัปกิริยาของตัวละครในขณะนั้นชัดเจนมากขึ้น

(4) การปรับข้อความโดยไม่ยึดโครงสร้างของประโยคเดิม คือ ผู้แปลอาศัยการ “ผละ” จากบริบทแล้วปรับโครงสร้างประโยคใหม่ให้สละสลวย และเหมาะสมกับภาษาไทย เช่น

ต้นฉบับ : 不知他如何跟万老爷子结下了梁子。

คำแปล: ไม่ทราบมันกับบ้วนเล่าเอี้ยจื้อเกิดปมแค้น ข้อบาดหมางพิพาทได้อย่างไร

ฉบับแปล : ไม่ทราบมันเพาะความแค้นกับบ้วนเล่าเอี้ยจื้ออย่างไร

ผู้แปลเลือกถ่ายทอดข้อความโดยการสลับข้อความก่อนหลังจากภาษาจีน ซึ่งโครงสร้างภาษาจีนเป็นโครงสร้างตายตัวเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ผู้แปลเลือกแปลตามโครงสร้างภาษาไทยใช้วิธีการปรับคำให้เหมาะสมแทน แต่เน้นความรู้สึก เพิ่มอรรถรสแก่ผู้อ่าน

(5) การปรับข้อความโดยไม่ยึดโครงสร้างของข้อความเดิมในภาษาต้นฉบับ เช่น

ต้นฉบับ：这时的狱中生涯，和三年多来的情形相比，简直算得是天堂了。

คำแปล : ชีวิตความเป็นอยู่ในคุกตอนนี้เปรียบกับสภาพเมื่อสามปีก่อนสมควรนับเป็นทิพยวิมานได้

ฉบับแปล : ชีวิตในคุกมืดตอนนี้เปรียบกับเมื่อสามปีก่อน สมควรนับเป็นทิพยวิมานได้

ผู้แปลเลือกแปลข้อความไม่ยึดโครงสร้างของข้อความเดิมในต้นฉบับทำให้ความหมายกระชับขึ้น

จากการศึกษาการถ่ายทอดข้อความพบว่าในฉบับแปลภาษาไทยมีทั้งการเพิ่มข้อความ ละข้อความ และการปรับข้อความ โดยเฉพาะการปรับข้อความพบมากที่สุด

3. การถ่ายทอดความหมายระดับประโยค

ในการแปลประโยคภาษาจีนจะแบ่งเป็นสองประเภทหลัก ได้แก่ ประโยคความเดียว และประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อน ดังนี้

这些珠宝上喂得有极厉害的毒药。 (ประโยคความเดียว)

มุกมณีเหล่านี้ฉาบพิษร้ายแรง 喂 แช่น้ำพิษแล้วผึ่งแห้ง

เมื่อแปลภาษาไทยแล้วจะวางส่วนขยาย “เหล่านี้ = 这些” ไว้หลังคำนาม “มุกมณี = 珠宝”

师父他老人家日常称老戚师叔内功深厚，怎么拿晚辈喂起招来啦！(ประโยคความรวม)

ปกติซือแป๋ท่านผู้เฒ่ายกย่องว่าเซ็กซือเจ่กมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำไหนเลยนำผู้เยาว์เป็นเป้าฝึกซ้อมได้

"日常 = ปกติ" เป็นคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย ในภาษาจีนจะอยู่หลังคำนาม แต่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยกลับมาอยู่หน้าคำนามแทน ส่วนอื่นในประโยคนี้แปลตามโครงสร้างภาษาจีน

4. การถ่ายทอดสำนวนภาษิตจีน พบว่า สำนวนจีนและสำนวนไทยจำนวนหนึ่งมีลักษณะพ้องกัน จำแนกออกเป็นหมวดหมู่ดังต่อไปนี้

4.1 การถ่ายทอดสำนวน ภาษิต จีนที่มีความหมายคล้ายกับภาษาไทย เช่น

通风报讯 แปลว่า ลอบส่งข่าว ในขณะที่คำว่า 通风 มีความหมายว่า ระบายอากาศหรือ ลอบ เป็นสำนวนจีนที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงลักษณนาม หรือกรรมก็ได้

耳边风 แปลว่า ลมผ่านข้างหู (หูทวนลม) ไม่ใส่ใจในคำพูดที่ฟังไปแล้ว เป็นสำนวนจีนที่มีส่วนประกอบชนิดต่างระดับ 偏正式 ทำหน้าที่เป็นกรรม

สำนวนจีนที่แปลเป็นไทยพบว่ามีส่วนใช้อธิบายความหมายของต้นฉบับภาษาจีนที่มีลักษณะคล้ายกัน แม้ว่ามีบางสำนวนอาจแปลไม่ตรงกันนัก

4.2 การถ่ายทอดสำนวนภาษิตจีนที่มีตัวเลข พบว่าในฉบับแปลภาษาไทย ถ่ายทอดความหมายออกมาโดยมิได้ยึดติดตัวเลขที่มีอยู่ในสำนวนภาษิตจีนนั้นๆ แต่ถ่ายทอดโดยยึดความหมายหลักของสำนวนนั้นโดยใช้วิธีการปรับข้อความในภาษาไทยแทน เช่น

ต้นฉบับ : 听他将师父说得一无是处

คำแปล : ฟังเขาต่อว่าอาจารย์จนไม่มีส่วนที่ถูกต้องใดๆเลย (ไม่มีแม้แต่เรื่องเดียว)

ฉบับแปล : มันว่ากล่าวซือแป๋ไม่มีชิ้นดี

สำนวน 一无是处 ถึงแม้จะมีคำว่า 一 ซึ่งแปลว่า "หนึ่ง" แต่ผู้แปลเลือกถ่ายทอดข้อความออกมา โดยการปรับข้อความโดยคำนึงถึงความหมายที่แท้จริงแทน

4.3 การถ่ายทอดสำนวนภาษิตจีนที่มีโครงสร้างคู่ขนาน เป็นลักษณะการสร้างสำนวนที่นำขนิดของคำที่เหมือนกันหรือนำคำซ้อนในภาษาจีนมาประกอบกันเป็นสำนวน เช่น

ต้นฉบับ : 胡思乱想/黯然无光/莫名其妙的东西太多

ฉบับแปล : คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล /เสื่อมเสียหน้า/สิ่งแปลกปลอมมากหลาย

ในภาษาไทยที่มีสำนวนตรงกับสำนวนจีนนั้นๆ ผู้แปลก็เลือกถ่ายทอดความหมายผ่านสำนวนไทย แต่หากในภาษาไทยไม่มีสำนวนที่มีความหมายตรงกันกับสำนวนจีน ผู้แปลจึงจะเลือกวิธีถ่ายทอดความหมายโดยการปรับข้อความในภาษาไทยเพื่อให้ความหมายในฉบับแปลภาษาไทย สอดคล้องกับต้นฉบับมากที่สุด

5. การเปรียบเทียบกระบวนการถ่ายทอดความหมายผ่านกลวิธีการใช้ภาษา

พบว่าในต้นฉบับภาษาจีนนั้นมีกลวิธีทางภาษาที่โดดเด่น ซึ่งในฉบับแปลภาษาไทยนั้นก็ได้ถ่ายทอดความหมายออกมาหลายวิธีตามแต่ความเหมาะสม ดังต่อไปนี้

5.1 กลวิธีอุปมาที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาจีนนั้นมีการถ่ายทอดออกมาในฉบับแปลภาษาไทย ทั้งโครงสร้างและคำเปรียบ ดังต่อไปนี้

ต้นฉบับ	ฉบับแปล
如花如玉的水笙	สะคราญปานบุปผา
一个破锣似的声音	เสียงปานล่อแตก
老丐的竹棒如毒蛇暴起	ไม้ตีสุนัขของขอทานชราก็พุ่งฉกประดุจอสรพิษ
强龙不斗地头蛇	มังกรเข้มแข็งไม่สู้งูเจ้าถิ่น

จะเห็นได้ว่าในฉบับแปลภาษาไทย ส่วนมากมีการถ่ายทอดความหมายทั้งโครงสร้างและคำตรงกับต้นฉบับภาษาจีน ซึ่งสามารถบอกได้ว่าลักษณะการอุปมาในภาษาจีนและไทยนั้นมีส่วนที่เหมือนกัน

5.2 กลวิธีบุคลาธิษฐาน คือการนำสิ่งต่างๆที่ไม่มีชีวิตรวมทั้งความคิดการกระทำ และนามธรรมอื่นๆ มากล่าวเสมือนเป็นบุคคล พบว่าถ่ายทอดความหมายตรงกับต้นฉบับภาษาจีน เช่น

万户捣衣声 บ้วนโหวเตาอีเซีย ทุกบ้านช่องซักเสื้อผ้าบ้านซักผ้าไม่ได้ คนจึงซักผ้าได้

5.3 กลวิธีสัทพจน์ คือการใช้รูปแบบและคำเพื่อเลียนเสียงต่างๆ พบประเด็นน่าสนใจ ดังนี้ 马头微一摆动，金铃便发出叮当叮当之声，银铃的声音又是不同，叮玲玲、叮玲玲的，更为清脆动听。หัวม้าพอขยับกระพรวนทองบังเกิดเสียงติงๆ ตังๆ กระพรวนเงินกลับส่งเสียงติงเล็งๆ พบว่าในต้นฉบับภาษาจีนใช้คำเลียนเสียงกระพรวนว่า " ติงตัง 叮当 และติงเล็งๆ 叮玲玲"

ผู้แปลเลือกใช้คำเลียนเสียงคงรูปเสียงภาษาจีนแทนคำว่า "กรุ๋งกริ๋ง" ในภาษาไทย เป็นการใช้คำเลียนเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละภาษา

ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและค่านิยมระหว่างสองภาษาที่แฝงอยู่ในการแปล เช่น

กิมย้งได้ตั้งชื่อบทในตอนที่ 3โดยใช้กลุ่มคำ “人淡如菊 ซึ่ง น.นพรัตน์ใช้วิธีแปลตรงตัว แปลว่า “คนอ่อนจางดั่งเบญจมาศ” หมายถึงตัวละครชื่อ เล่งซึงฮั้ว คนรักของเต็งเตี้ยง ดังนี้: “我回过头来，只见一个清秀绝俗的少女正在观赏菊花，穿一身嫩黄衫子，当真是人淡如菊，我一生之中，从未见过这般雅致清丽的姑娘。” เราเหลียวหน้าไปเห็นหญิงสาวผุดผาดงามล้ำนางหนึ่งกำลังชมดูเบญจมาศ นางสวมเสื้อสีเหลืองอ่อน นับว่าคนอ่อนจางดั่งเบญจมาศจริงๆ ในชีวิต เรายังไม่เคยพบหญิงสาวที่งามบริสุทธิ์เช่นนี้มาก่อน จากเนื้อหาตามบริบทเป็นการกล่าวชมความงามของสตรีทว่าคนไทยที่ไม่มีภูมิหลังภาษาจีนเมื่ออ่านชื่อบทจะไม่เข้าใจว่านี่เป็นการชมความงามของสตรี

กลุ่มคำ “人淡如菊” พบใช้ในราชวงศ์ถัง ปรากฏครั้งแรกในบทว่าด้วยความงดงาม《典雅》ของซือคงถูหมายถึงนักปราชญ์ผู้มีความสงบ มั่นคง เย็นชาต่อชื่อเสียงเกียรติยศ สิ่งล่อใจ เป็นบุคลิกอันมีคุณธรรม ฉะนั้น “เบญจมาศ :ดอกไม้แห่งนักปราชญ์ผู้สันโดษ” คนจีนเรียกว่าเก๊กฮวย (ดอกเก๊ก) มักขึ้นตามสถานที่ที่อยู่ห่างไกล เช่นในป่าเขาลำเนาไพร งามสะพรั่งในช่วงฤดูใบไม้ร่วงได้รับการยกย่องว่าเป็นความงามแห่งจิตวิญญาณตะวันออก ซึ่งไม่ได้มีเสน่ห์เย้ายวนจากรูปลักษณ์และสีสัน แต่งดงามด้วยคุณค่าแห่งจริยวัตรที่บริสุทธิ์และเด็ดเดี่ยว อันเป็นบุคลิกที่สง่างาม นี่เป็นการให้คุณค่าความสง่างามของสตรีในเรื่องนี้ตามวัฒนธรรมจีน

“ความงาม” ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่คาบเกี่ยวกันอยู่ระหว่างความเป็นนามธรรมที่ไม่อาจรับรู้ได้จากกายภาพกับความเป็นรูปธรรมที่รับรู้ได้ผ่านระบบประสาทสัมผัสของบุคคล สังคมไทยมีมิติความงามที่สร้างขึ้นจาก

การรับคตินิยมของศาสนาฮินดูและมิติทางศาสนาพุทธ ซึ่งแตกต่างจากการชมความงามของสตรีในวัฒนธรรมจีน

นอกจากนี้เรายังพบการถ่ายทอดในด้านอื่นอีก ได้แก่ การถ่ายทอดวรรณศิลป์ด้านร้อยกรอง

งานวรรณกรรมจีนมีเสน่ห์จากการนำบทกวีจีนเข้ามาแทรกเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้รับอรรถรส ดื่มด่ำกับความงามทางวรรณศิลป์ ในกวีมีภาพ และวิจิตรศิลป์ทางภาษา ในภาพมีกวี นวนิยายกำลังภายในจีนบทประพันธ์ของ ดร. กิมย้ง ได้นำร้อยกรองจีนเลียนแบบซี'อ จากวรรคทองของวรรณกรรมบทกวีจีนสมัยราชวงศ์ถังมาประยุกต์กับวรยุทธกระบวนท่าเพลงกระบี่ที่สร้างขึ้นตามมโนภาพ แต่ด้วยข้อจำกัดทางภาษาและข้อบังคับของบทกวี ทำให้พลังทางภาษาจากการแปลที่ถ่ายทอดออกมาแล้วไม่สามารถสร้างให้เกิดมโนภาพที่ชัดเจนหนักแน่นเท่ากับภาษาต้นฉบับ

จากเนื้อหาพบว่า บ้วนจิ้นซัว บิดาของบ้วนกุย ไม่ได้สอนกระบวนกระบี่ตามลำดับที่ถูกต้องแก่บุตรของตนเช่นกัน โดยลำดับที่ถูกต้องในกระบวนท่าที่ 3 ต้องมาจากบทกวีเสี่ยก้วยยี่ “圣果寺” ของจู่มิก 处默 พระสมัยปลายราชวงศ์ถัง ซึ่งนิยมการแต่งกลอน ดังนี้

“路自中峰上，盘回出壁萝。ตัดทางกลางบรรพต เคี้ยวคดกลับผนังผา

到江吴地尽，隔岸越山多。สุดพื้นที่ริมธาร อีกฟากฝั่งมากขุนเขา

古木丛青霭，遥天浸白波。 ไม้โบราณเขียวสดใส คลื่นลูกใหญ่สูงเทียมฟ้า

下方城郭近，钟罄杂笙歌。นครไม่ห่างไกลเสียง ระฆังและขลุ่ยแคน

บทกวีนี้พระฉู่มิกได้ประพันธ์ไว้ในยุคสมัยราชวงศ์ถังตอนปลาย ขณะไปเยือนอารามเซิ่งกั่ว《圣果寺》ซึ่งตั้งอยู่บนผนังเขาที่คดเคี้ยวเลี้ยวลด เมื่อทัศนาไปรอบทิศจากอาราม กลางยอดเขาสูงเฟิ่งฮว่าง 凤凰山 มีเส้นทางเดินหินที่วกวนเต็มไปด้วยต้นมะเดื่อเถาเลียบผนังเขาผ่านไปยังอาราม เบื้องล่างคือธารน้ำเฉียนถัง แยกอาณาเขต อู๋ 吴 และเยว่ 越 อีกฟากฝั่งของธารน้ำคือแคว้นเยว่ที่กว้างใหญ่ไพศาล แมกไม้โบราณเขียวขจีลางเลือนท่ามกลางหมอกสีเขียวที่ปกคลุมไปทั่ว คลื่นลูกใหญ่สีขาวลิบ ๆ กลมกลืนไปกับเมฆ น้ำจรดฟ้าเป็นสีเดียวกัน เบื้องล่างเห็นเมืองที่อยู่ใกล้ ๆ ยินเสียงระฆังจากวัดเคล้าด้วยเสียงดนตรีและเสียงเพลงจากในเมือง สรวงสวรรค์ไม่ไกลจากมนุษย์ ผู้ที่มีจิตใจสงบสว่างใฝ่ทางธรรม

ในเรื่องนี้ ดร.กิมย้ง ได้นำบทกวีนี้มาประยุกต์เข้ากับเนื้อหาเป็นกระบวนท่ากระบี่ลำดับที่ 3 ในวรยุทธเคล็ดเทียมนครซึ่งแฝงไว้ด้วยคำบ่งชี้ถึงขุมทรัพย์อันมหาศาลด้วย น. นพรัตน์ ได้แปลถ่ายทอดทั้งบทโดยพยายามให้มีสัมผัสนอกและสัมผัสในตามแบบฉบับร้อยกรองเป็นการแปลผสานวัฒนธรรมไทย จีนในรูปลักษณะร้อยกรอง ที่มากกว่าการแปลตามตัวอักษร แทรกอรรถรสแบบไทย ๆ (วันชัย ศิริชนะ, 2540 : 582)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า การถ่ายทอดความหมายชนิดของคำมีการเพิ่มคำตัดทอน ปรับเปลี่ยนใหม่ จากต้นฉบับภาษาจีน โดยคงรูปแบบไวยากรณ์จีน ซึ่งส่งผลให้บริบทมีความชัดเจนขึ้น ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้และรับรู้อรรถรสตามต้นฉบับ ในหมวดคำวิสามานยนาม พบว่าผู้แปลอาศัย

การถอดเสียงทับศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋วโดยสะกด ตัวอักษรเป็นภาษาไทย และนำชื่อเฉพาะในภาษาจีนมาบัญญัติศัพท์ใหม่ ภายใต้เงื่อนไขทางวัฒนธรรมด้านภาษาในสังคมไทย

ในระดับข้อความ พบว่า การปรับข้อความเป็นรูปแบบที่ปรากฏมากที่สุด เพราะการรับรู้ความหมายของแต่ละภาษาในแต่ละวัฒนธรรมไม่เท่ากัน โครงสร้างประโยคในภาษาจีนและไทยแตกต่างกัน จึงต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะกับผู้อ่านชาวไทย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจบริบทชัดเจนขึ้น การถ่ายทอดสำนวนภาษิตจีนพบว่ามีการใช้สำนวนภาษิตไทยโดยตรงและปรับแปลให้ตรงกับความหมายที่ต้นฉบับต้องการสื่อ ทั้งการแปลโดยตรงตามโครงสร้างและข้อความในภาษาจีน ด้านการใช้โวหาร เช่น อุปมา บุคลาธิษฐาน สัทพจน์ มีความเหมือนและความต่างกัน ยังพบว่ามีการใช้บทร้อยกรองจีนซี'อ และร้อยกรองไทยที่ต่างมีเอกลักษณ์ของตนเอง นอกจากนี้กลุ่มคำในภาษาจีนที่แปลตรงตัวในเรื่องชมความงามของสตรี ก็ไม่สามารถสื่อให้คนไทยเข้าใจได้ เนื่องจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งมีผลต่อภาษาที่แปล แต่ยังนับว่าเป็นวรรณกรรมแปลที่ทรงคุณค่าทางด้านวรรณศิลป์

เอกสารอ้างอิง

กิมย้ง ประพันธ์ น.นพรัตน์ พากย์ไทย. 2536.**กระบี่ใจพิสุทธิ์**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.

ขวัญดี รักพงศ์. 2542. **คนจีน 200 ปี ภายใต้พระบรมโพธิสมภาร เส้นทางเศรษกิจ ฉบับพิเศษ**. (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ : ศิริชัยการพิมพ์.

ใครเคยอ่านกระบี่ใจพิสุทธิ์ของกิมย้ง (ออนไลน์). 2550. สืบค้นจาก http://2g.pantip.com/cafe/library/topic/ K5011097/ K5011097.html. (27 มกราคม 2559)

วรรัตน์ พิริยานสรณ์. 2543. **การเปรียบเทียบเฉ้อเตียวอิงสุยงจุ้วานกับมังกรหยก**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันชัย ศิริชนะ บรรณาธิการ. 2540. **เอกกษัตริย์อัจฉริยะ**. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.

วัลยา วิวัฒน์ศร. 2557. **การแปลวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ และรุ่งวิมล รุ่งโรจน์สุวรรณ. 2556. **ชื่อและนามสกุลของกลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย**. เชียงราย : ชอบพิมพ์.

A deadly secret (Online). 2016. Available : https://en.wikipedia.org/wiki/A_Deadly_Secret. (27 January 2559)